

OLASZKA SÁNDOR

Madarak emberi lábbal

Azt mesélte a lányának, egy orgona lejegyzeteli az éneküket a madaraknak, általában esős délutánokon, mikor nem látja őket senki. Azt is mondta, hogy a madár egy dal, amit egy másik remek dal ihletett. Mesélte, hogy elfelejtik a történetüket. A legtöbben elfelejtik a szövegüket, csak énekelnek a naphoz, a fűhöz, a fákhöz, a szeleknek és a csillagoknak, no meg a holdnak.

A dalok örökké tartó pillanatok. Egyszer megszületik egy dallam, és még egy, és még egy, még összeáll egy dal, és onnantól kezdve mindig ugyanazt hordozza, bárki énekelje is. Ezért akarta, hogy a lánya megtanuljon a madarak nyelvén. Sokat játszottak madarasat. Amikor madarak voltak, kanyarodtak és keringtek, csapkodtak és hurkoltak, persze. Aranyhalakat ettek, virágok harmatos szívét. Zuhantak és emelkedtek. Nem tudták, hogyan kellene egymást szeretni. Érezték és énekeltek. Úgy hullott a kék égből a szeretet, mint madártoll a faágról. Az idő úgy telt, mint egy hosszú, forró nyáron át őrzött tojás a fészekben, ami szétrepedt, úgy, hogy nem látta senki, pedig várták feszülten, mi kel ki belőle.

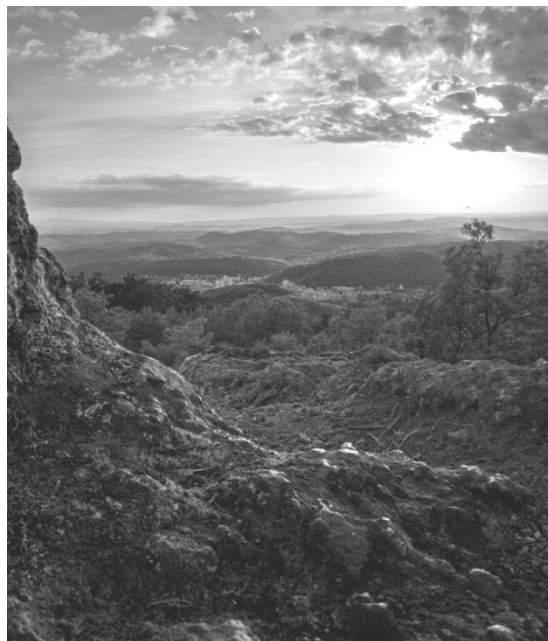
Folyamatosan tanította a lányt. Azt mondta neki, a madarak szent csodák, álmokat és dalokat emelnek a magasba. Elalvás előtt is a madarakról mesélt, azt, hogy csillagszögek alatti hangok, a fekete ég felől, az emberekre szenvedően néző, sárga hold sóhajai Salgótarján felett. A madarak a divergencia elismerései. Ahány fajta, annyi ének, annyi út, annyi választás. Kijártak Eresztvénybe a madárparkba, mikor ott valamennyi madár énekel, maguk előtt látták a tarjáni vér mixtusnépeit, letelepedő kalandjaikkal, küzdelmeikkel, kudarcaikkal és sikereikkel együtt. Gráner verte mulateozva végig a várost, még hajnalban meg nem szelődött egy salgótarjáni nő kihívó pillantásaitól. Ugyanez a hetvenéves gráner már nem hordott mást a szívében, mint egy temetőt, csupa régi, halott nő sírját, és már nem akart verekedni, megbocsátott a nőknek jót és rosszat egyaránt, és hallgatta a madarak meghívó dalát a városban. És jöttek, élni, remélni és nem adni fel, belelegezte őket Tarján, mint egy óriási tüdő. Különböző nyelvek robbantak szét a városban, a madarak pedig improvizáltak, mint a Dixieland zenészei a képzelet emberi szellemiségét ünnepelve. Azt is

mondta a lánynak, hogy az emberi elme hasonló a madarakhoz, mert az is mindig vándorol, egyre magasabbra repül, egész az űrig, tudva, hogy a magasság mindig meglepetéseket tartogat, és hogy a felhők között olyan, mintha fej nélkül repülne, és végül mindig nehéz sziklákon landol. A madárnyelv a nyugtalanság metaforája, titkos emlékek visszhangja. Egyszer az alig felhős kék végtelenséget nézték irizáló vadvirágok között fekvé, és azt mondta a lánynak, hallgasd csak, milyen soknyelvű az égbolt. A lány felhőszekereket látott, rengeteg fényes család igyekezett kifosztani a táj alatt mélyen elrejtett képzelet ásványkincseit. Vállukon hitfegyver, szeke-
rükön kapzsiság és félelem. A madarak mágikus hangon kiáltoztak a tömegek felett körözve. Célt értek-e vagy sem, a teremtés rejtélye marad.

Madarak éneklük erdei vadcsapásokon ezeket az időket.

Megint elmesélte a lánynak, hogy a madarak lelkek, akik történetüket veszítették, mert kiüresedtek, de hogy, mivel a szeretet mélyebb, mint megismerhetnénk, Isten hagyja, hogy dallá változzon, ami, ki tudja, hová ürülne belőlük, talán porrá a sötét, tátongó világűrbe.

Egy napon a lány úgy érezte, semmit se tud a világról, és kinyitotta lelke tetejét, és kirepültek a madarak.

Tajti Bálint fotója